

မင်မင်းဆက်မှ ယန္တရားပညာရှင်

စာစဉ်-၃

Translator-Zero

အခန်း (၂၁)

ပျော်ရွှင်သွားသော ဒေါ်ကြီးလျှို

*

ဒေါ်ကြီးကျန်းနှင့်အခြားသူများသည် တစ်
ခေါက်သွားဝယ်ခဲ့သော်လည်း လက်ဗလာဖြင့်
သာ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ သို့သော် နောက်တစ်နေ့
တွင်တော့ မိုးမလင်းမီကပင် မနက်စာပင်မစား
ဘဲ သွားခဲ့ကြရာ ဆပ်ပြာအနည်းငယ်ကို
အလှအယက်ဝယ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ မနက်စောစော
သွား၍ တန်းစီလျှင်ပင် တစ်ယောက်ကို နှစ်တုံး
သာဝယ်ခွင့်ရသဖြင့် ဒေါ်ကြီးလျှိုအတွက် ပိုမ
ဝယ်ပေးနိုင်ခဲ့ကြောင်း ဒေါ်ကြီးကျန်းတို့က ပြော
ကြသည်။

ရေတွင်းနားတွင် အဝတ်လျှော်ကြရာ၌ ဒေါ်ကြီး
ကျန်းတို့အဖွဲ့က ဆပ်ပြာသုံး၍ အဝတ်များကို
ဂျေးပြောင်စင်အောင်လျှော်ဖွပ်ပြပြီး ကြွားလုံး
ထုတ်နေကြသဖြင့် အဝတ်လျှော်တုတ်ကိုသာ
သုံးနေရဆဲဖြစ်သော ဒေါ်ကြီးလျို့မှာ စိတ်ပျက်
အားငယ်နေမိသည်။

သူမကိုယ်တိုင် စတင်ညွှန်းဆိုပေးခဲ့သော
ပစ္စည်းလေးက ယခုတော့ ဒေါ်ကြီးကျန်းတို့
အတွက် အသုံးဝင်လှသော လက်နက်ကောင်း
တစ်ခုဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ အိမ်မှုကိစ္စနိုင်နင်းသော
အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ဦးဟု မိမိကိုယ်ကိုဂုဏ်ယူ
လေ့ရှိသည့် ဒေါ်ကြီးလျို့အတွက်တော့ ဤ
အခြေအနေက မခံချိုမခံသာဖြစ်စေသည်။
ထို့ကြောင့် ဒေါ်ကြီးလျို့မှာ ထမင်းဟင်းချက်ခြင်း
နှင့် အိမ်မှုကိစ္စများလုပ်ဆောင်ရာတွင် တက်ကြွ
မှုမရှိဘဲ ညှိုးငယ်နေသဖြင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူကပင်

အကြိမ်ကြိမ် သိချင်စိတ်ဖြင့် မေးယူရသည်။

သူမ ဤသို့ဖြစ်နေရသည်မှာ ဆပ်ပြာတုံးလေး
တစ်တုံးကြောင့်ဟု ခင်ပွန်းဖြစ်သူက လုံးဝမသိ
ရှာပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒေါ်ကြီးလျှို့ဝှက်တော့ ကံစမ်း
ကြည့်ချင်နေဆဲဖြစ်သည်။

ဒီနေ့တွင်တော့ မနက်စာဆန်ပြုတ်ကျိုပြီးသည်
နှင့် ခင်ပွန်းနှင့် သားဖြစ်သူတို့ စားသောက်ပြီးစီး
သည်အထိပင်မစောင့်တော့ဘဲ မြို့အရှေ့ပိုင်း
လမ်းမကြီးဆီသို့ အမြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ အချိန်
အနည်းငယ်လမ်းလျှောက်ပြီးနောက် ဒေါ်ကြီး
လျှို့ဝှက်တစ်ယောက် ဆပ်ပြာဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိ
လာခဲ့သည်။

ဆပ်ပြာဆိုင်ရှေ့တွင် ရှည်လျားသော လူတန်း
ကြီးဖြစ်ပေါ်နေပြီး လူခြောက်ဆယ်၊ ခုနစ်ဆယ်
ခန့် စောင့်ဆိုင်းနေကြပြီဖြစ်သည်။ တန်းစီ

သူများသာဆပ်ပြာဝယ်ခွင့်ရမည်ဟု အနီးနားရှိ လူများပြောသည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဒေါ်ကြီး လျှိုလည်း အခြားသူများနည်းတူ လူတန်းထဲသို့ အမြန်ဝင်၍ တန်းစီလိုက်သည်။

တန်းစီနေစဉ်အတွင်း ဒေါ်ကြီးလျှိုသည် အခြား သူများ၏ ပြောဆိုဆွေးနွေးသံများကို ကြားနေရ သည်။

"မနေ့က ဒီအချိန်ဆို ဆိုင်ရှင်က ပစ္စည်းကုန် သွားပြီဆိုပြီး တန်းစီခွင့်တောင် မပေးတော့ဘူး လေ"

"ဒီဆပ်ပြာက အရမ်းကောင်းတယ်လို့ လူတွေ ပြောကြလို့... ငါလာတာ ဒါနဲ့ဆို နှစ်ခေါက်ရှိပြီ။ အရင်တစ်ခေါက်က တစ်တုံးမှမရလိုက်ဘူး။ ဒီ နေ့တော့ ဆိုင်တာဝန်ခံက ဘာမှထွက်မပြော သေးဘူးဆိုတော့ ပစ္စည်းကျန်သေးလို့များလား"

"ဟူး... ဒီဆပ်ပြာက တကယ်ကိုရောင်းကောင်း

လွန်းတော့ ဝယ်လို့တောင်မရဘူး။ ကိုယ့်အလှည့်
ရောက်မှ ဆိုင်ရှင်က ပစ္စည်းကုန်သွားပြီလို့ ပြော
လိုက်မှာကိုပဲ စိုးရိမ်နေတာ"

ဤစကားများကိုကြားရသောအခါ ဒေါ်ကြီးလျှို့
မှာ အနည်းငယ်စိုးရိမ်ပူပန်လာမိသည်။ မနက်
စောစောစီးစီး အဝေးကြီးကနေလာပြီး တန်းစီ
နေရသည်ဖြစ်ရာ သူမ၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှု
များ ထပ်ပြီး အလကားဖြစ်သွားမည်ကို မ
လိုလားပေ။

လူတန်းကြီးက ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှေ့သို့တိုးလာ
စဉ် ဒေါ်ကြီးလျှို့သည် ဆပ်ပြာဆိုင်ထဲမှ
အလုပ်ရှုပ်နေသော လူလတ်ပိုင်းအရွယ်
အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် လူငယ်လေးတစ်ဦးတို့ကို
လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ သူတို့ရှေ့ရှိဆပ်ပြာများ
တဖြည်းဖြည်းကုန်သွားသည်ကိုမြင်ရသလို
တစ်ခါတစ်ရံ နောက်ဖေးခန်းထဲဝင်၍ ဆပ်ပြာ

များ ထပ်ယူလာသည်ကိုမြင်ရသောအခါ ဒေါ်
ကြီးလျှို့မှာ ပို၍ပင် ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်လာရ
သည်။

ဘေးနားမှ လူများကလည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင်
ဆက်လက်ပြောဆိုနေကြသည်။

"အို... ဒီနေ့ ပစ္စည်းတော်တော်များများ ရထား
တာပဲ"

"ငါတို့အလှည့်ရောက်တော့မယ်။ ပစ္စည်းလည်း
ကျန်သေးတယ်ဟေ့"

နောက်ဆုံးတွင်တော့ ရှည်လျားသောလူတန်း
ကြီးပြီးဆုံးသွားပြီး ဒေါ်ကြီးလျှို့၏ အလှည့်သို့
ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ဆိုင်စားပွဲပေါ်တွင်တင်
ထားသော ဆပ်ပြာတစ်ဒါဇင်ကျော်ခန့်ကို မြင်
လိုက်ရချိန်တွင် သူမ ဒီတစ်ခေါက်တော့
အောင်မြင်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သဖြင့်
ဝမ်းသာလွန်း၍ ငိုချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားရ

သည်။

ဦးလေးလီတောက်က ဒေါ်ကြီးလျှိုပေးသော
ကြေးပြားများကိုယူလိုက်ပြီး သူမ၏ စိတ်
လှုပ်ရှားနေသော မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ခပ်ပေါ့
ပေါ့ပင် ပြောလိုက်သည်။

"အစ်မကြီး... ခင်ဗျား ကံကောင်းတယ်နော်။
မနေ့က ဒီအချိန်ဆို ပစ္စည်းပြတ်နေပြီ။ ဒီနေ့
သူဌေးက အတုံးတစ်ထောင် ထုတ်ပေးလိုက်လို့
ပစ္စည်းလောက်ငသွားတာ ဒါကြောင့် အခုချိန်ထိ
ကျန်နေသေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ကို
နှစ်တုံးပဲ ဝယ်ခွင့်ရှိသေးတယ်နော်"

ဒေါ်ကြီးလျှိုသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကိုထိန်းချုပ်
ကာ ငွေရှင်းလိုက်ပြီး သူမ၏ ဆပ်ပြာနှစ်တုံးကို
လက်ခံရယူလိုက်သည်။ သူမ၏ စိတ်အခြေအနေ
မှာ ချက်ချင်းပင်လန်းဆန်းသွားပြီး လွန်ခဲ့သော
ရက်အနည်းငယ်က ညှိုးနွမ်းနေမှုများ အားလုံး

ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ဆပ်ပြာကို ပိုက်
ထားရင်း တန်းစီရာမှထွက်လာကာ စိတ်
လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် နှစ်ချက်
ခန့် ခုန်ပေါက်လိုက်မိသည်။

ဒေါ်ကြီးလျှို့ ဤမျှအထိစိတ်လှုပ်ရှားပျော်ရွှင်
နေသည်ကိုမြင်သောအခါ အနီးနားတွင် စောင့်
နေသူများက သူမကို စနောက်ကြတော့သည်။

"အစ်မကြီးက သိပ်ပျော်နေပါလား"

"ဆပ်ပြာဝယ်နိုင်သွားတဲ့အတွက် ဂုဏ်ပြုပါ
တယ် အစ်မကြီး..."

စနောက်ခံရသဖြင့် ဒေါ်ကြီးလျှို့၏ မျက်နှာမှာ
ရှက်သွေးဖြာသွားသည်။ သို့သော် ရင်ခွင်ထဲမှ
ဆပ်ပြာကိုကြည့်ရင်း ဤတစ်ခေါက်လာရ
သည်မှာ တကယ်ကိုတန်သည်ဟု ဒေါ်ကြီးလျှို့
ခံစားလိုက်ရသည်။ ယခုဆိုလျှင် သူမလည်း
အဝတ်လျှော်တုတ်ကြီးကို လွင့်ပစ်လိုက်နိုင်ပြီ

ဖြစ်ပြီး ဒေါ်ကြီးကျန်းတို့လို ရေတွင်းနားတွင်
အေးအေးဆေးဆေး အဝတ်လျှော်နိုင်ပြီ
ဖြစ်သည်။ ယခုမှစ၍ ညစ်ပေနေသော
အဝတ်အစားများ၏ ကော်လာနှင့် လက်ကများမှ
ဂျေးများကို သူမ ကြောက်စရာမလိုတော့ပေ။

ဆပ်ပြာကို ပိုက်ကာ ဒေါ်ကြီးလျှို့ဝှက်တစ်ယောက်
ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ
တော့သည်။

လဝက်ခန့် ကြာပြီးနောက် လီကျစ်သည်
ဆရာကြီးချွေ အတွက် ကုန်ပစ္စည်းတစ်ဝက်ကို
စုဆောင်းနိုင်ခဲ့သဖြင့် အရင်ဆုံးသွားပို့ပေးခဲ့
သည်။ ဆပ်ပြာအလုံးရေ နှစ်သောင်းခွဲကို လှည်း
များဖြင့် ချွေမိသားစု၏ခြံဝင်းထဲသို့
အခေါက်ခေါက်အခါခါ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးခဲ့
သည်။ ချွေဝမ်းတင်သည် တန်ကျင်းမြို့တွင်

ဆပ်ပြာပြတ်လပ်နေမှုကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကြုံ
ထားရသဖြင့် လီကျစ်က သူ့ကို အချိန်မီ
ကုန်ပစ္စည်းမပေးနိုင်မည်ကို စိုးရိမ်နေခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ကုန်ပစ္စည်းများကို လက်ခံရရှိပြီးမှ
သာ ချွေဝမ်းတင် စိတ်အေးသွားပြီး ကျန်ရှိနေ
သော ငွေတစ်ဝက်ဖြစ်သည့် ငွေစ ၂၁၂ သျှူး နှင့်
၅ မှူးကို လီကျစ်ထံ ချက်ချင်း ပေးချေလိုက်
သည်။

ချွေဝမ်းတင်ထံမှရရှိသော ငွေကြေးအပြင်
လွန်ခဲ့သော လဝက်အတွင်း ဆိုင်မှရရှိသော
အမြတ်ငွေ သျှူးနှစ်ရာကျော်ပါ ပေါင်းလိုက်
သောအခါ လီကျစ်၏ လက်ထဲတွင် ငွေစ ၆၀၀
သျှူး ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ သူ ဤခေတ်သို့ စတင်
ရောက်ရှိလာချိန်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော
အခက်အခဲများနှင့်ယှဉ်လျှင် ယခုအခါ လီကျစ်
မှာ သူဌေးပေါက်စတစ်ဦး အစစ်အမှန် ဖြစ်နေ

လေပြီ။

ငွေများရလာသောအခါ လီကျစ် ပထမဆုံး လုပ်
ချင်သည့်အရာမှာ သူတို့ မိသားစု သုံးယောက်နှင့်
အလုပ်ရုံတွင်အလုပ်လာလုပ်နေကြသော
ဆွေမျိုးများအတွက် အဝတ်အစားသစ်အချို့ ချုပ်
ပေးရန်ဖြစ်သည်။

သေချာသည်မှာ လီကျစ်ကိုယ်တိုင်လည်း
အဝတ်အစားသစ်များလိုအပ်နေသည်။ ယခင်က
လီမိသားစုမှာ အလွန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးသဖြင့် လီ
ကျစ်မှာ ဖာထေးရာများအပြည့်ရှိနေသော ဝှမ်းခံ
အင်္ကျီစုတ်ကိုသာ ဝတ်ဆင်ခဲ့ရသည်။ ဤကဲ့သို့
သော အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်၍ အပြင်ထွက်
ကာ စီးပွားရေးကိစ္စများ ဆွေးနွေးသည့်အခါ လူ
များက သူ၏ အရည်အချင်းကို သံသယဝင်တတ်
ကြသဖြင့် အလုပ်လုပ်ရာတွင် အားစိုက်ရသ
လောက် ခရီးမရောက်ဖြစ်တတ်သည်။ ယခု ငွေ

ရှိလာပြီဖြစ်၍ လီကျစ်သည် ဝမ်းခံအင်္ကျီအသစ် တစ်ထည် လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ရန် ပိုးထည်ဝတ်ရုံ ရှည် သုံးစုံနှင့် အတွင်းခံအင်္ကျီ သုံးစုံတို့ကို ချုပ် လုပ်ချင်နေသည်။

ဆပ်ပြာလုပ်ငန်းကြောင့် လီကျစ်အနေဖြင့် ပိုးထည်များကို ဝတ်ဆင်နိုင်စွမ်း ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ညီဖြစ်သူ လီရှင်းနှင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကြီးကျန်း တို့မှာလည်း သူနည်းတူ အဝတ်အစားသစ်များ ရရှိမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် လီကျစ်က သူမအတွက် ပိုးထည် အဝတ်အစားများ ချုပ်ပေးမည်ဟု ကြား သောအခါ ဒေါ်ကြီးကျန်းက မလိုလားသောဟန် ဖြင့်...

"ကျစ်အာ... တို့မိသားစု ငွေလေး နည်း နည်းပါးပါးလေးပဲရသေးတာ ချွေတာကြ

ရအောင်ပါ။ အမေ့အတွက် အဝတ်အစားက
နောက်မှပဲချုပ်ပါတော့" ဟု ပြောလာသည်။

လီကျစ်က ပြုံးလျက် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကြီးကျန်း
အား...

"အမေ... အခု ကျွန်တော်တို့က တစ်နေ့ကို ငွေ
စ ၃၀ သျှူးတောင် ရှာနိုင်နေပြီလေ။ ဒီ
အဝတ်အစား အသစ်လေးအချို့ချုပ်ဖို့လောက်ကို
ငွေလိုနေသေးလို့လား"

ယခုအခါ လီကျစ်သည် လီမိသားစု၏ မိသားစု
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာပြီး ငွေကြေးအားလုံးနှင့်
စာရင်းဇယားများကို သူကိုယ်တိုင် စီမံခန့်ခွဲနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင်က လီကျစ်သည် မိခင်ဖြစ်
သူနှင့် စာရင်းဇယားကိစ္စများကို တိုင်ပင်ပြောဆို
လေ့မရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ယခု လီကျစ်၏ စကားကို
ကြားလိုက်ရချိန်တွင် ဒေါ်ကြီးကျန်းမှာ အံ့ဩ
တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။

"ကျစ်အာ... မင်း တွက်တာမှားမနေဘူးလား။
တစ်နေ့ကို ငွေစ ၃၀ သျှူး တောင် ရှာနိုင်တယ်
ဟုတ်လား။ မင်းသာ ဆယ်သျှူး လို့ ပြောရင်
အမေ ယုံဦးမယ်"

လီကျစ်က ရယ်မောရင်း...

"ဘယ်မှားရမှာလဲ အမေရာ။ အခုဆို
ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကနေ နေ့တိုင်း ဆပ်ပြာ အတုံး
တစ်ထောင် ရောင်းရတယ်။ ဒါ့အပြင် ဆရာကြီး
ချွေ အတွက်ကိုလည်း နေ့တိုင်း အတုံး တစ်
ထောင်ကျော် လုပ်ပေးနေရတယ်။ အဲဒါတွေ
ပေါင်းလိုက်ရင် အမြတ်ငွေက အလိုလိုနေရင်း
ငွေစ ၃၀ သျှူး ရှိနေပြီလေ"

ဒေါ်ကြီးကျန်းမှာ ခေတ္တမျှ ဆွံ့အသွားပြီးနောက်
ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ...

"အို... ဘုရားရေ... တို့တွေ ဒီလောက်တောင်
ငွေတွေအများကြီး ရှာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ အမေ

တစ်ခါမှ မတွေ့မိခဲ့ဘူး" ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

လီကျစ်က လက်ခုတ်တီး၍ ရယ်မောကာ... "ဒါ
ကြောင့် အမေ စိတ်ချလက်ချသာနေပါ။ တို့
မိသားစုက အခုဆို သူဌေးစာရင်းဝင်နေပြီမို့
ပိုးထည်တွေ ဝတ်ဆင်နိုင်တဲ့ အနေအထားရှိနေ
ပါပြီ"

ဒေါ်ကြီးကျန်းက ဆက်မငြင်းတော့ဘဲ...

"ကျစ်အာ... မင်း တကယ်ကို အောင်မြင်တဲ့သူ
ဖြစ်လာပြီပဲ" ဟုသာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆိုလေ
သည်။

သူတို့ မိသားစု သုံးယောက်က ပိုးထည်
ဝတ်ဆင်ကြမည်ဖြစ်သော်လည်း အကူအဖြစ်
အလုပ်လာလုပ်နေကြသော ဆွေမျိုးများအတွက်
မူ တစ်ယောက်လျှင် ဝွမ်းခံအင်္ကျီအသစ်တစ်
ထည်၊ အပြာရောင် အထည်ကြမ်းအင်္ကျီသုံးစုံနှင့်
အဖြူရောင်ဝါဝွမ်းဘောင်းဘီ သုံးထည်စီ

အသီးသီး ရရှိကြမည်ဖြစ်သည်။

အကုလားလုပ်ကြသော ဤဆွမ်းများမှာ အလွန်ဆင်းရဲကြသူများဖြစ်ပြီး တချို့ဆိုလျှင် လွန်ခဲ့သော လဝက်က လီကျစ်ထက်ပင်ပို၍ ဆင်းရဲကြသေးသည်။ သူတို့၏ အဝတ်အစားများ မှာ စုတ်ပြနေပြီးတချို့ဆိုလျှင် အအေးဒဏ်ကိုပင် မကာကွယ်နိုင်ကြပေ။ သူတို့ အလုပ်စလုပ် သည်မှာ လဝက်သာ ရှိသေးပြီး လစာလည်း မထုတ်ရသေးသဖြင့် အဝတ်အစားသစ်ချုပ်ရန် ငွေ မရှိကြပေ။

ယခု လီကျစ်၏အိမ်တွင် အလုပ်လုပ်နေကြရသ ဖြင့် ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်း စားနေကြရပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လီကျစ်က သူတို့၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကိုပါ မြှင့်တင်ပေးလိုပြီး လူတန်းစေ့ နေထိုင်နိုင်ရန် အဝတ်အစားသစ် များ ချုပ်ပေးလိုခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤ

ဆွေမျိုးများမှာ လက်ရှိတွင် အလုပ်ကြမ်းသမား
အဆင့်သာရှိသေးသဖြင့် ဝါဂွမ်းထည်များ
ဝတ်ဆင်ပါက လုံလောက်ပြီဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ညနေပိုင်း အလုပ်သိမ်း၍ ညစာစားပြီး
နောက် လီကျစ်က ဆွေမျိုးများအားလုံးကို ခြံ
ဝင်းထဲတွင် ဆက်နေရန်ခိုင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် အပ်ချုပ်တန်းမှ အပ်ချုပ်သမားသုံးဦး
ကို ခေါ်ယူလာပြီး လူတိုင်းကို အဝတ်အစားချုပ်
ရန် အတိုင်းအထွာများ တိုင်းတာစေသည်။ လီ
ကျစ်က သူတို့အတွက် အဝတ်အစားသစ်များချုပ်
ပေးမည်ဟု ကြားသောအခါ အားလုံးမှာ ဝမ်းသာ
အားရဖြစ်သွားကြပြီး အတိုင်းခံရန် အပ်ချုပ်
သမားများနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြ
တော့သည်။

အသက် လေးဆယ်အရွယ် ခေါင်းဆောင်
အပ်ချုပ်သမားဖြစ်သူမှာ ဤမြင်ကွင်းကို မြင်ရ

သောအခါ မနေနိုင်တော့ဘဲ...

"ရှားမှရှားပဲဗျာ... ရှားမှရှား... ဒီလို
သဘောကောင်းတဲ့ သူဌေးမျိုး ဘယ်ကများ
ထွက်လာပါလိမ့်။ ကိုယ့်အလုပ်သမားတွေ
အတွက် ဝမ်းခံအကျိုးတွေ... အဝတ်အစားသစ်
တွေတောင် ချုပ်ပေးနေပါလား" ဟု ရေရွတ်
လိုက်လေတော့သည်။
